

MOTIONER

VÄCKTA HOS

STOCKHOLMS STADSFULLMÄKTIGE

ÅR 1914.

N:r 20.

Av herr Warburg, om visst tillägg till de särskilda föreskrifterna för automobiltrafik i Stockholm.

Till Stockholms stadsfullmäktige.

År 1908 tillät undertecknad sig väcka en motion om åtgärders vidtagande för att förhindra olyckor, då automobiler passera förbi spårvagnar vid hållplats, och erinrade därvid om att icke sällan olycksfall, därav ett med dödlig utgång, timat vid möten mellan avstigande spårvagnspassagerare och förbiilande automobiler.

Jag framhöll härvid, att den kungliga förordningen om automobiltrafik av 1906 innehöll stadgande att i vägkorsningar och å sådana ställen, där livligare trafik råder, automobilföraren ägde färdas så sakta, att automobilen kan stannas ögonblickligen, samt att denna bestämmelse borde vara tillämplig på de nämnda avstigningsplatserna vid spårväg, men att likväl denna saktare fart faktiskt icke tillämpades av automobilföraren, vadan ett tillägg till föreskrifterna om automobiltrafik i Stockholm torde vara behöfligt.

Året därpå — i maj 1909 — förekom till behandling hos stadsfullmäktige — innan min motion hunnit genomgå sedvanlig beredning — överståthållareämbetets förslag till ny kungörelse angående särskilda föreskrifter för automobiltrafiken.

Under den förberedande behandlingen av detta ärende hade föreståndaren för centralpolisen föreslagit förbud för att vid hållstation eller hållplats för spårvagnar, varest spårvagn stannar för avlämna eller emottaga passagerare, framdriva automobil med större hastighet än högst 10 kilometer i timmen.

Överståthållareämbetet hade dock ansett ett dylikt stadgande obehövt, just emedan, som jag i min motion åberopat, redan den kungliga förordningen föreskrev, att där livligare trafik rådde automobil borde framdrivas så sakta, att den ögonblickligen kan stanna.

Häremot tillät jag mig under debatten erinra, att det icke mycket tjänade till, att det stode i den kungliga förordningen, då det bevisligen icke tillämpades och automobilförarna sålunda icke måtte anse dessa hållplatser vara sådana ställen, »där livligare trafik råder». Det vore därför lämpligt att uttryckligen inrycka en tydlig bestämmelse härom i lokalförordningens särskilda föreskrifter.

Dävarande överståthållaren genmälde, att han trodde sig ha tillmötesgått just den i min motion framställda önskan genom att i förordningen inrycka en föreskrift om att automobilföraren skulle hålla undan för de personer, som å sådana platser stiga ned ifrån eller stiga upp på spårvagn, och trodde han, att denna bestämmelse skulle verka fördelaktigt.

För min del tillät jag mig emellertid i allt fall framhålla, att det varit lämpligt att i kungörelsen upptaga och på de ifrågasvarande hållplatserna tillämpa den kungliga förordningens bestämmelser om saktande av farten, men medgav, att det i realiteten bleve detsamma, om överståthållareämbetet ville på annat sätt inskräpa den kungl. förordningens bestämmelser hos automobilförarna och för dem klargöra, att ifrågasvarande bestämmelse *skall* tillämpas med avseende å dessa platser.

Nu må det villigt medgivas, att de fleste automobilförare samvetsgrannt iakttaga särskilt bestämmelsen om att vika undan för av- eller påstigande passagerare. Men undantag finnas och säkerligen icke få.

Det modärna valspråket att »makt går före rätt» tillämpas med en viss brutalitet av en eller annan automobilist, kanske dock mindre av yrkesförare än av private, gentemot fotgängarnas mindre skyddade skara. Så har nyligen ett fall inträffat, då en dam från landsorten, som dock var väl förtrogen med Stockholmsförhållanden och icke ovan vid vår gatutrafik, efter att ha stigit av spårvagnen vid en hållplats å Odengatan plötsligen kullkastades av en framrusande automobil, vars ena framhjul gick över huvudet och illa tilltygade panna, ögon och näsa, varefter hon måste föras till sjukhus.

Ett sådant fall är knappast enstaka, om än ett av de svåraste. Det synes mig visa, att de nuvarande bestämmelserna icke göra

till fylles och att det är nödvändigt att eftertryckligt klargöra för vederbörande, att de icke äga rätt att fara fram med ohejdad fart vid dessa hållplatser. Väl vet jag, att inga än så noggranna bestämmelser kunna förhindra hänsynslösa automobilförare att rusa på, men något kunde dock vinnas, om bestämmelserna förtydligades och tillsynen över deras tillämpning skärptes.

Jag får därför vördsammast föreslå, att herrar stadsfullmäktige ville hos överståthållareämbetet hemställa om sådant tillägg till föreskrifterna för automobiltrafik i Stockholm, att däri uttryckligen måtte bestämmas, icke blott att automobilförare skall hålla undan för personer, som stiga av eller på spårvagn, utan ock att han skall, då han passerar spårvagn vid hållplats, färdas så sakta, att han ögonblickligen kan stanna automobilen.

Stockholm den 19 oktober 1914.

Karl Warburg.